

HERFSTMANOEUVRES

(Autumn Manoeuvres)

Komedie in twee bedrijven

door

PETER COKE

vertaling

Jan Hulsegge

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HERFSTMANOEUVRES** **AUTUMN MANOEUVRES** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PETER COKE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356, IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Dame Beatrice Appleby (Bee)

Miss Elizabeth Hatfield (Hattie)

Miss Nanette Parry (Nan)

Brigadegeneraal Albert Rayne (Bertie), CB, CMG, MVO

Mrs. Ada Marlborough

Miss. Blanche Meadows

Mrs. Seymour Williams

Mrs Maxine Mayer

Yellow Jim

Een vrouw

TIJD VAN HANDELING:

Heden

EERSTE BEDRIJF:

Eerste scène: 's morgens.

Tweede scène: een maand later. 's Middags.

TWEEDE BEDRIJF:

Twee maanden later. 's Middags.

DECOR:

De zitkamer van Dame Beatrice maakt deel uit van een flat op de tweede verdieping van een ouderwets flatgebouw dat grenst aan Albert Hall. Het is een gezellige, wat ouderwets ingerichte kamer, vol met goed meubilair (inclusief een grootvaders klok), snuisterijen en diverse souvenirs van buitenlandse reizen. Er zijn twee ingangen: een kleine deur voor links, die leidt naar de slaapkamer van Dame Beatrice, en dubbele deuren, nét iets rechts van het midden (achteraan), die leiden naar de hal en de doorgang naar de rest van het appartement. Direct aan de overkant van de hal is de voordeur van de flat, die leidt naar de gemeenschappelijke gang. Deze deur heeft een Yale slot en een brievenbus. Achter links, grote erkerramen, die uitkijken op het park. Het Albert Memorial is in de verte zichtbaar. Vooraan rechts zit de open haard, met daarin een ouderwets kacheltje, dat niet aan is. De ruimte, die oorspronkelijk als zitkamer was bedoeld, bevat ook meubilair voor de eetkamer en maakt een beetje een overvolle indruk, vol met meubels en prulletjes uit China en India. Links voor staat een bureau met telefoon en een paar leunstoelen; een kuipstoel links midden; een ovaal tafeltje links midden; een plantentafel bij het raam. Een kast met drank staat links van de dubbele deuren. Links en rechts van de deuren staan rechte stoelen. Een plank aan de voorkant van de gordijnen verbergt een geheime kast. Onder de plantentafel staat een bierkrat. Rechts midden staat een muurtafel met daarachter een dichtgeklapt kamerscherm. Daarvoor staat weer een tafel met planten. Rechts midden staat een sofa met een klein tafeltje erachter en op de vloer ligt een huid met een dierenkop eraan. Bij de haard staan een kleine tafel en een kast. Voor de haard staat een haardstel. Rechts voor staat een leunstoel met een krantenbak eraan. 's Nachts wordt de kamer verlicht door lampen op het bureau links en op de tafel bij de haard.

EERSTE BEDRIJF

Eerste Scène

Als het doek opengaat, hoort men om hulp roepen. Dame Beatrice Appleby (Bee), behoorlijk op leeftijd, maar met een geweldige vitaliteit en charme, staat op een stoel voor het raam. Ze roept opnieuw.

Bee: Help! Help! *(ze luistert even)* Stelletje dove idioten. *(roept)* Alarm! S.O.S.! Au secours! *(er wordt zacht op de dubbele deuren geklopt en Miss Hatfield (Hattie) een timide, klein vogelachtig vrouwtje, steekt haar hoofd naar binnen)*

Hattie: Is er iets, Dame Beatrice?

Bee: Natuurlijk is er iets! Kom eens hier en help me van die stoel af.

Hattie: *(komt binnen)* Ik dacht dat ik al een tijdje hoorde roepen, maar ik dacht dat het de radio was.

Bee: Nee, dat was ik. Ik heb kramp.

Hattie: Arme jij.

Bee: Je hoeft geen medelijden met me te hebben. Ik wil een arm, kom op.

Hattie: Oh, ja, natuurlijk, sorry. *(ze helpt haar van de stoel)*

Bee: Dat is beter, dank je, Hattie. Ik voelde me net als Nelson op zijn monument.

Hattie: Probeerde je iets te zien?

Bee: Nee. Eindelijk komt er een nieuwe schoonmaakster solliciteren en ik probeerde de spinnen ervan te overtuigen dat ze moeten maken dat ze wegkomen.

Hattie: Wat jammer; ik hou van spinnenwebben.

Bee: Ik ook. *(weemoedig)* En eerlijk gezegd hou ik ook wel van stof. *(begint stof af te nemen)* Maar iedere nette werkster denkt natuurlijk meteen dat we niet goed snik zijn. Ik heb gehoord dat deze wat zwaarmoedig is, maar zolang ze sterke armen heeft, zal het mij een zorg zijn dat ze niet lacht.

Hattie: Ik zal je helpen. *(pakt een stofdoek)* Ik kan heel voorzichtig stof afnemen.

Bee: Dat zou heel aardig zijn, liefje. Je hoeft niets te verplaatsen; alleen maar hier en daar een veeg is genoeg. *(ze gaan beiden door met stof afnemen)*

Hattie: Eigenlijk ben ik blij dat ik je even alleen kan spreken, Dame Beatrice. *(aarzelend)* Ik moet je iets, eigenaardigs vertellen.

Bee: Heeft de Generaal al het warme water weer opgebruikt?

Hattie: *(knikt)* En de hele vloer onder gekliederd, maar dat wilde ik niet zeggen. Het is geen klacht, meer een, verzoek.

Bee: Je bent natuurlijk weer niet op tijd met de huur.

Hattie: Hoe wist je dat? (*snel*) Het spijt me echt; ik vind het vreselijk dat ik die kamer zo goedkoop heb gekregen, maar ondanks mijn nieuwe bril is mijn porcelein-werk vreselijk achteropgeraakt. Maar iemand heeft me een prachtige gebroken Dresdener schaal gebracht, echt in stukken gevallen, en zodra die betaalt, betaal ik ook.

Bee: (*klopt haar op de schouder*) Maak je maar geen zorgen, liefje. Ik weet... (*een felle klop op de deur*) Ja? (*Nan (Miss Nanette Parry) een magere vrouw van midden zestig met een diepe stem komt binnen*)

Nan: Sorry, dat ik stoor, Dame Beatrice (*ze breekt geïrriteerd af als ze Hattie ziet*) Oh!

Bee: Ja, Nan?

Nan: Nu ja, eerlijk gezegd was er een kleinigheidje dat ik graag met je wilde bespreken (*kijkt even naar Hattie*) onder vier ogen.

Hattie: Oh, dan zal ik maar...

Bee: Nee, dat zul je niet. Je doet goed werk. (*tegen Nan*) Als het over de.... dingen gaat die ik denk, zal Hattie het helemaal met je eens zijn.

Nan: Oh, goed dan. (*direct*) Ik houd er niet van eromheen te kletsen: ik zal een paar dagen te laat zijn met de betaling van de huur voor mijn kamer.

Bee: Dat houdt in dat ik te laat zal zijn met het betalen van de telefoon-, gasen elektriciteitsrekeningen.

Nan: Ik weet dat het vervelend is....

Bee: Het is ook buitengewoon vervelend als die zaken afgesloten worden.

Nan: Het is voor het grootste deel hun schuld. (*ze wijst naar de TV*) Dat verrekte ding heeft de hele voordrachtskunst naar de knoppen geholpen. (*geeft het toestel de schuld*) Die mompelen en slissen en misvormen woorden dat ik ze wel een schop kan geven. (*schopt het toestel*) Oh, niets kapot, hoop ik. Maar ik word er gek van. De paar studenten die ik nog heb, bekijken me als een oude sok die een voorliefde voor de schoonheid van de stem heeft, die net zo uit de tijd is als haar haardracht. (*opgewonden*) Dat zei er tenminste eentje tegen me!

Hattie: (*slaat haar arm om haar heen*) Wat vreselijk.

Bee: (*doet hetzelfde*) Je spreekt en traint hen geweldig. (*troostend*) Geen van hen zal ooit zoveel succes hebben als actrice als jij.

Nan: (*gerustgesteld*) Ik heb inderdaad een paar goede kritieken gehad.

Bee: Verbazend veelzijdig, zegt iedereen.

Nan: Je had me moeten zien als Cleopatra!

Bee: (*voorzichtig*) Ik weet zeker dat we versted hadden gestaan.

(de deur gaat open en Generaal Albert Rayne, CB, CMG, MVO (Bertie), behoorlijk over de zeventig, maar met nog steeds een flinke militaire houding en buitengewoon goede manieren -komt binnen)

Generaal: Ik moet je dringend spreken, als je vrij bent, Beatrice.

Bee: Lieve help! Nog één!

Generaal: Wat zeg je?

Bee: Je bent zeker ook te laat met de huur?

Generaal: Helemaal niet! Heb ik ooit te laat betaald?

Bee: *(knikt)* Meer dan eens.

Generaal: *(na een moment van verwarring)* Misschien even vergeten, dan. En onmiddellijk hersteld.

Bee: Wat is er dan aan de hand, Bertie?

Hattie: *(gaat naar de deur)* Misschien is het beter dat wij....

Generaal: *(onderbreekt)* Nee, nee. Het gaat over jullie twee, bij wijze van spreken.

Nan: *(donker)* Ik krijg het gevoel dat dit onderwerp me niet zo bevalt.

Generaal: *(laat een brief zien)* Ik heb zojuist een brief gekregen van een oude vriend uit het leger. Prima kerel, maar hij is uit zijn flat gezet en weet absoluut niet waar hij naartoe moet.

Nan: Waarom gaat hij niet gewoon naar een andere flat, Generaal?

Generaal: *(bitter)* Omdat hij, net als ik, zijn pensioen stom heeft belegd en hij nu net zo aan de grond zit als ik.

Bee: Dus?

Generaal: Ik vroeg me dus af...

Bee: *(onderbreekt)* Of ik mijn zitkamer aan hem af wilde staan. Het antwoord is 'Nee'.

Generaal: Daar had ik zelfs nog niet aan gedacht.

Nan: We staan te trappelen om te horen waar je dan wel aan gedacht had, Generaal.

Generaal: Nu ja... *(met veel geschraap van de keel)* het is natuurlijk maar nattevingerwerk, maar aangezien jullie dames behoorlijk grote kamers hebben.....

Hattie: *(fel)* Nee!

Nan: Ik vind het onbeschaamd om dat voor te stellen!

Generaal: *(blaft)* Ik heb nog helemaal niks voorgesteld!

Nan: Als je erover denkt een kamer te delen, dan doe jij dat maar met je legervriendje.

Generaal: Onmogelijk. Ik moet mijn bureau eerst dichtdoen voor ik in bed kan stappen.

Hattie: Privacy is de enige luxe die ik nog in mijn leven heb, Generaal. Ik ben niet erg dapper, maar ik zal daar zeker voor vechten.

Nan: Ik ook. Met hand en tand.

Bee: Hoe dan ook, ik ben bang dat ik mijn eigen lange lijst van wanhopige vrienden heb die wachten om hier in te kunnen trekken. (*bezorgd*) Het is toch vreselijk als je oud wordt zonder een cent te maken. Niemand wil je nog, en op sommige plaatsen durven ze exorbitant hoge prijzen te vragen.

Hattie: Zeg dat wel! Ik heb een oude vriendin die vroeger gouvernante is geweest. Ze kan de huurverhoging niet opbrengen en heeft het overal geprobeerd. Ik voel me echt beroerd als ik aan haar denk.

Nan: Wat denk je van mijn vriendin Ella? Een heilige, mag je wel zeggen. Haar hele leven aan anderen besteed en nu zit ze opgesloten in een bejaardentehuis.

Bee: Arm ding. (*ze schudt haar hoofd*) Ja, we moeten echt iets bedenken. Als wij, die dit soort dingen begrijpen, al niet meer helpen, wie doet het dan wel? (*kijkt de kamer rond*) Het probleem is dat de enige uitgang van mijn slaapkamer hier uitkomt...

Generaal: Dat is net als Piccadilly Circus. Onmogelijk.

Hattie: Oh, jee, je geeft me nu wel echt het gevoel dat ik heel erg egoïstisch ben. (*met wat zelfmedelijden*) Er is eigenlijk geen enkele goede reden te bedenken waarom ik mijn kamer niet met iemand zou delen...

Bee: Dat is erg aardig van je, Hattie, maar dan zou je ook het bad moeten delen. En je weet zelf nu we met zijn vieren zijn, is het water nooit meer dan lauw.

Generaal: Ja, je hebt gelijk, Beatrice, de flat is te klein voor nog meer mensen. (*nadenkend*) Maar al dat gepraat heeft me wel op een idee gebracht. Alleen maar een idee, denk eraan...

Nan: Oh, oh! Toch niet weer een natte vinger?

Generaal: (*negeert haar*) Heeft het zin te denken over een, dependance, of zo?

Bee: Wat bedoel je, Bertie?

Generaal: Nu ja, iets, heel vaags, kwam in me op. Ik dacht aan de flats die leeg komen te staan in dit blok.

Hattie: (*opgetogen*) De flat hierbeneden is geweldig!

Generaal: Maar enorm groot. Waar ik aan zat te denken is... (*wijst*) ... dat buitenlandse mens hiernaast.

Nan: Mrs. Spanager?

Generaal: Spanager, dat is het. Ze verkoopt de rest van haar lease.

Bee: Dat weet ik toch. Ze probeert me de hele tijd rommel aan te smeren die ze eigenlijk niet in wil pakken. Gisteren heeft ze hier nog een of ander Chinees jas-ding laten hangen.

Hattie: Ze heeft een heel mooie flat.

Nan: (*enthousiast*) En aangezien onze vrienden geen ziten geen eetkamer nodig hebben, zijn er vijf slaapkamers.

Hattie: (*opgewonden*) Denk je eens in! We zouden vijf van de meest dringende gevallen kunnen onderbrengen.

Bee: Kun je misschien ook even bedenken waar het geld vandaan moet komen om die flat te kopen? (*iedereen kijkt sip, als de voordeurbel gaat*) Oh, lieve help, dat is natuurlijk Mrs. Marlborough.

Generaal: Wie?

Bee: Mrs. Marlborough, voor de baan als dienstmeisje. Snel, ze mag al die schoonmaakspullen niet zien. (*ze verbergen snel alles*)

Hattie: Waar zal ik.....

Bee: Maakt niet uit. De emmer, Bertie, achter het gordijn. Zo, dat is voor elkaar, denk ik. (*de bel gaat opnieuw*)

Nan: We kunnen maar beter maken dat we wegkomen.

Bee: Nee, nee, ze zeggen dat ze heel moeilijk is, dus blijf alsjeblieft hier om me te helpen. Bertie, wees eens lief en laat haar binnen zodat ze een goede eerste indruk krijgt.

Generaal: (*in de wolken, gaat naar de hal*) Zeker, zeker.

Bee: Ga zitten en kijk of we niet weten wat een stofdoek is. (*iedereen gaat nonchalant zitten. De Generaal doet de voordeur open*)

Generaal: Goedemorgen. Loopt u maar door, mevrouw. (*Mrs. Marlborough marcheert naar binnen. Ze is een afschrikwekken-de, slordige vrouw*)

Mrs. Marlborough: (*na rondgekeken te hebben, vlak*) Oh. (*ze schudt haar hoofd*) Nee. (*ze draait zich om en wil weer weggaan*)

Bee: Momentje, Mrs. Marlborough. Wat bedoelt u met 'Nee'?

Mrs. Marlborough: Ik heb nog nooit een museum schoongemaakt. En ik begin er nu ook niet aan.

Bee: Het is niet zoveel als het lijkt. Ga toch zitten, dan kunnen we er even over praten.

Mrs. Marlborough: Ik sta liever, dank u. Dan kan ik de bovenkant zien. (*ademt scherp door haar tanden in terwijl ze rondkijkt*) Nee, nee, nee. Alleen deze kamer kost al uren.

Bee: Het vorige vrouwtje vond het best meevallen toen ze eenmaal de slag beethad.

Mrs. Marlborough: (*koppig*) Ja, maar het koper en brons heeft ze nooit gepoetst, zie ik wel.

Bee: Het zou geweldig zijn als u het kon doen.

Mrs. Marlborough: (*uitdagend*) En wat verwachtte u nog meer?

Bee: Nu ja, deze kamer dus, mijn slaapkamer, de hal en de keuken.

Mrs. Marlborough: Oh, dit stel woont hier dus niet?

Generaal: Dit stel woont hier wel, maar zorgt voor hun eigen kamer.

Mrs. Marlborough: Maar dat betekent wel zes grote voeten die in en uit draven met modderpoten. En de badkamer? Ik neem toch aan dat u een badkamer hebt. Moet ik de zeeprand en de tandpastaspetters ook schoonmaken?

Bee: Inderdaad.

Mrs. Marlborough: (*grimmig*) Juist. En er is natuurlijk een hoop troep die afgedankt moet worden, of niet?

Bee: Ja.

Mrs. Marlborough: (*echo*) Ja. En je wilt natuurlijk dat het zilver zo nu en dan gepoetst wordt?

Bee: Ja.

Mrs. Marlborough: Ja. En de groente moet schoongemaakt en klaargezet?

Bee: Ja.

Mrs. Marlborough: Ja. En wat wasjes die gedaan moeten worden?

Bee: Ja.

Mrs. Marlborough: Ja. (*sarcastisch*) En wat had je in gedachten als betaling voor dit soort kleinigheden?

Bee: Wat denk je zelf?

Mrs. Marlborough: (*lelijk*) Veel! Omdat ik er niet van hou om afgezet te worden.

Bee: Afgezet?

Mrs. Marlborough: Opdraven om een huis te bekijken dat duidelijk in maanden niet is schoongemaakt. Je 'vorige vrouwtje'! Je hebt er in jaren geen gehad; iedere gek ziet dat meteen. En nu hoop je natuurlijk dat ik erin trap om alles hier op te poetsen en dan een trap onder mijn je-weet-wel te krijgen, zodat je de boel weer kunt laten verslonzen totdat de volgende sufferd erin trapt. Nu, je zoekt het maar uit. Mrs. Ada Marlborough trapt daar in ieder geval niet in.

Bee: (*rustig*) Juist. Nu ja, Mrs. Ada Marlborough, hoewel we natuurlijk behoorlijk in de herfst van ons leven zijn, wil dat nog niet zeggen dat we hulpeloos zijn, of idioten, of van plan zijn ons te laten beledigen door iemand die ook niet meer zo piep is...

Mrs. Marlborough: Hé, hé. Wel een beetje uitkijken met wat je zegt, hè!

Bee: Dat doe ik. Anders had ik nog heel wat anders gezegd.

Mrs. Marlborough: (*vinnig*) Queen Victoria is dood, wist je dat al? De mensen hebben nu nette kamers die gemakkelijk schoon te houden zijn. Zelfs als ze geen hulp kunnen vinden. Ik kan morgen aan de dag zo bij een stuk of vijf beginnen. Zelfs bij een tv-ster! Smeekt me om een paar uur te komen.

Nan: Ik zou dat dadelijk doen als ik jou was.

Mrs. Marlborough: (*woedend*) Ik ben hier niet om advies te krijgen van

kostgangers.

Generaal: (*gaat voor haar staan*) Foutje. Je blijft hier net zo lang als wij dat willen.

Mrs. Marlborough: (*plotseling een beetje onzeker*) Wat bedoel je, verdorie?

Generaal: (*krachtig*) Net wat ik zeg, verdorie! Ga zitten, mens, en wel meteen! (*onder de indruk van zijn militaire toon, gaat ze zitten. Ze gaan om haar heen staan*) Zo, en nu luister je bij wijze van uitzondering eens even naar ons...

Mrs. Marlborough: Eh, een halve mor...

Hattie: Nee, helemaal geen mor... Vertel eens eerst, wat doe je met je hond als je uit werken gaat?

Mrs. Marlborough: Hoe weet je dat ik een hond heb?

Hattie: Je laat hem natuurlijk de hele dag alleen in huis opgesloten, hè?

Mrs. Marlborough: Nu, ik kan hem toch zeker niet meenemen?

Hattie: (*schrijft*) Ik zal mijn vriend van de dierenbescherming dat eens laten onderzoeken.

Mrs. Marlborough: Heb het lef niet zo iemand naar mijn huis te sturen.

Nan: En hoe zit dat met zijn hondenpenning?

Mrs. Marlborough: Wat is daarmee?

Nan: (*schrijft*) Mijn afdeling is tegen mensen die een hond hebben zonder penning.

Generaal: Ik denk dat mijn afdeling ook wel eens graag wil weten of je kijken luistergeld betaalt.

Mrs. Marlborough: (*te snel*) Dat doe ik, dat doe ik.

Generaal: Mooi, we zullen dat even controleren.

Nan: Je geeft je inkomsten toch wel op voor de belasting, hè?

Mrs. Marlborough: (*na diep nadenken*) Mr. Marlborough zorgt daarvoor.

Nan: Je vriendin Milly op het belastingkantoor kan dat zo natrekken, niet, Dame Beatrice?

Bee: Absoluut. (*gaat naar de telefoon*) Ik zal haar meteen bellen.

Mrs. Marlborough: Nee! Niet doen... (*slikt*) ...mevrouw. Misschien hebben we wat achterstand.

Bee: (*gaat naar haar toe*) Wat heb je daar een leuke kleine broche, Mrs. Marlborough. Zijn dat echte diamanten?

Mrs. Marlborough: (*bedekt het snel met haar hand*) Geen flauw idee.

Bee: Ik wel. Ik weet zeker dat het echte diamanten zijn.

Mrs. Marlborough: (*denkt diep na*) Een cadeautje van een mevrouw waar ik jaren heb gewerkt.

Bee: (*veelbetekenend*) Ik vind dat een enige broche. Ik moet je werkgevers eens bellen om te vragen waar je mevrouw dat heeft gekocht. (*Mrs. Marlborough kijkt hen een voor een aan terwijl ze*

dreigend om haar heen staan)

Mrs. Marlborough: *(sullig)* Goed dan, jullie winnen. Ik kom twee uur per dag voor hetzelfde geld als jullie een ander betalen plus mijn buskaartje.

Bee: *(schudt haar hoofd)* Dat gaat niet door, Mrs. Marlborough. U kunt gaan. Onmiddellijk. En als u eens weer gaat solliciteren, is het misschien goed er even aan te denken dat grijs haar nog niet wil zeggen dat er een warhoofd onder zit. Goedemiddag! *(de anderen doen een stapje terug als Mrs. Marlborough woedend opstaat en kwaad naar de deur marcheert)* En waag het niet om de deur dicht te slaan als u naar buiten gaat, want dan liggen het het postkantoor, de belastingdienst en de sociale verzekeringsbank morgenvroeg bij u op de stoep. *(Mrs. Marlborough doet de voordeur heel voorzichtig open, gaat naar buiten en doet hem eveneens heel voorzichtig dicht)* Geweldig! Dank je wel, lieverds. Jullie hebben me formidabel geholpen.

Nan: *(enthousiast)* Ik heb er echt van genoten.

Hattie: We hebben haar een poepie laten ruiken, hè?

Bee: Hoe had je zo gauw door dat ze een hond had, Hattie?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto